

Peygamber Efendimizin (sav) Mucizeleri (2. Bölüm)

Yayınlama Tarihi: 02.09.2020

Allah Teâlâ bütün peygamberlere mucizeler vermiştir. Bu mucizeler vasıtasıyla insanlar onların Allah'ın gönderdiği peygamberler olduklarına inanmışlardır. Bu mucizeler olağanüstü şeyler olduğundan bunları insan aklı ve müspet bilimlerle açıklamak mümkün değildir. Çünkü mucizelerin olduğu yerlerde tabiatın olağan kanunları çalışmamakta ve geçersiz olmaktadır. O zaman bu olguları nasıl izah edeceğiz? Bunlar ancak iman edilmekle, Allah'tan olduğuna inanmakla izah edilebilirler. Çünkü Allah Teâlâ her şeye kadirdir ve bir şeyin olmasını istediği zaman ona “Ol” demesi kafidir, o da hemen olur (Yasin, 36/82).

İnsanların bir kısmı bu mucizelerin birer sihir ve göz boyama olduğunu düşünmüşler ve dolayısıyla mucizeleri inkar etmişlerdir. Onlar “aklın ve müspet bilimin dışında hiçbir şeyin doğru olduğuna inanmıyoruz” derler. Fakat mucizelerin fiilen gerçekleştiklerine dair birçok şahit ve kanıt vardır. Bunları göz ardı ederek, kendilerinin bilimsel düşündüklerini zannetmeleri bir çelişki ifade etmez mi? Mademki birtakım olgular gerçekleşmiş ve onları teyid eden tarihi şahitler ve deliller vardır, o zaman bunların doğru olduklarını kabul etmemiz gerekmez mi? İşte peygamberlere inanmayan insanlar böyle bir çelişkili durum içindedir. Müspet bilimciler tarihte peygamberlerin gösterdikleri mucizeler hakkında hiçbir açıklama yapamamaktadırlar. Çünkü bu mucizeleri açıklayacak onların bildiği hiçbir tabiat kanunu yoktur. Bunların karşısında müspet bilimciler neler düşünmektedirler? Mucizeleri inkar etmek ve onlar gerçekleşmemiştir demek hiçbir şekilde objektif ve bilimsel bir yaklaşım değildir. Şöyle mi demek istiyorlar: “Ben inanmıyorsan o şey yoktur.” Birer gerçek vakia olan mucizeleri görmezden gelip, kendilerine bilim adamı yakıştırmaları yapmak nasıl bir çelişki ve gaflettir.

Müspet bilimcilerin bu davranışları bilim kavramı dışındadır. Çünkü bilimin amacı doğru olanı aramaktır. Mucizeler birer gerçek olarak ortadayken bunları göz ardı etmek gerçek bir bilimsel anlayış değildir ve bu husus müspet bilimcilerin bilim anlayışlarının sorgulanmasının gerektiğini gösterir.

Gerçek bilim, İslam'ın öngördüğü bilimdir. İslam bilimi hem aklın hem de müspet bilimin objektif verilerini kabul eder. Fakat onların zan olarak ileri sürdükleri şeyleri kabul etmez. Ancak onların evrendeki bütün olayları açıklamada yeterli olamayacağını söyler. İnsanın hem içinde hem de dışında öyle olaylar vardır ki bunları açıklamak için akıl ve müspet bilim yeterli olamamaktadır. Bu olayları açıklamak için İslam'ın ilim anlayışı ile hareket etmek gerekir. İslam'ın ilim anlayışında önce iman sonra ilim gelir. İmansız ilimin hiçbir mutlak geçerliliği yoktur. İman ile ilim bütünleştiği zaman evrendeki her şey kolaylıkla açıklanabilir.

Musa (as) ve İsa (as) gibi peygamberler de birçok mucizeler göstermişlerdir. Bu mucizeler günümüze kadar şahitlerle teyit edilmiş olarak gelmiştir. Bu mucizelere büyük bir insan kitlesi inanmaktadır. Ancak Yahudi ve Hristiyanlar kendi peygamberlerinin mucizelerine inandıkları ve

kabul ettiklerini açıklarken, İslam dininin peygamberi Hz. Muhammed (sav)'in mucizelerini inkar etmektedirler. Onlara göre Hz. Muhammed (sav) peygamber değildir ve mucizeleri de bir göz boyamasıdır. Onlar eğer Hz. Muhammed (sav)'in mucizelerini kabul etselerdi, O'nun peygamber olduğu kabul etmiş, böylece de İslam'ı bir din olarak kabul etmiş olacaktı. Fakat onlar İslam'ı din olarak kabul etmezler. İslam'ın son din oluşu ve tarihte çok güçlü devletler kurmuş olmaları, diğer din mensupları tarafından kendi egemenlikleri için tehdit olarak gördüklerinden, onu dışlayarak ve kötüleyerek kendi toplumunun insanlarından uzaklaştırmaya çalışmışlardır. Bu gayretlerinde kısmen başarılı olsalar da, zaman geçtikçe insanlar arasındaki iletişim ağları geliştikçe, İslam dini hakkında uydurdukları yalan ve iftiraların geçerli olmadığı insanlar tarafından görülmektedir. Böylece dünyada İslam dinine teveccüh gittikçe artmaktadır. Batıdaki ortaçağ ve aydınlanma dönemi aydınları, bilim adamları ve entelektüellerin, Hz. Muhammed (sav) hiçbir mucize göstermemiştir, diye ortaya attıkları iddialara artık kimse inanmamaktadır. Çünkü tarih Peygamberimizin diğer bütün peygamberlerden daha çok sayıda ve daha yüksek derecede mucize gösterdiğini yazmaktadır.

Peygamber Efendimizin (sav) Mucizeleri

Peygamber Efendimizin mucizeleri bütün hayatı boyunca insanlar tarafından gözlemlenmiştir. Bu mucizeleri zaman bakımından üç kısma ayırabiliriz: Peygamberlik görevinin bildirildiği (bi'set) zamandan öncesi, sonrası ve vefatından sonraki mucizeler.

Peygamber Olmadan Önceki Mucizeleri

Bunlar Peygamberimiz (sav)'in doğması ile başlayıp 40 yaşında Peygamber olduğu bildirilene kadar geçen sürede görülen mucizelerdir. Bu mucizelerin bazılarını şöyle sıralayabiliriz:

- Peygamberimizin doğduğu gece hem annesi, hem de annesinin yanında bulunan Osman ibni Âs'ın annesi ve Abdurrahman ibni Avf'ın annesi büyük bir nur gördüklerini söylemişlerdir. Öyle ki bu Nur doğuyu ve batıyı aydınlatmıştır.
- Peygamberimiz (sav)'in doğduğu gece Kabe'deki putlar baş aşağı yıkılmışlardır.
- İran'da hüküm süren Sasaniler devletinin kralı olan Kisra'nın ünlü sarayı Peygamberimiz (sav)'in doğduğu gece sallanarak tahrip olmuştur.
- Mecusiler tarafından kutsal sayılan Sava gölü Peygamberimiz (sav)'in doğduğu gece yere batmış ve kurumuştur.

- İstahrâbâd'da 1000 seneden beri devamlı yanan mecusilerin taptıkları ateş Peygamberimiz (sav)'in doğduğu gece sönmüştür.

Bu olayların şuna işaret ettiğini düşünebiliriz: Dünyaya gelen Peygamberimiz ateşe tapmayı kaldıracak, Fars saltanatının sarayını yıkacak ve putları devirecektir. Bunlar tahakkuk etmiş olaylardır.

- Peygamberimiz (sav)'in doğumuna az bir süre kala (bir rivayete göre 52 gün önce) Kur'an'da anlatılan fil hadisesi vuku bulmuştur. Ebrehe adlı Yemen kralı Kabe'yi yıkmak için gelmiş, fakat başarılı olamamıştır. Mahmut ismindeki büyük fili, Kabe'nin üzerine yürümemiş ve gerisin geriye kaçmıştır. Ebrehe ve ordusu üzerine eabil kuşları taş yağdırarak onları mahvetmiştir. Kur'an'da Fil suresinde anlatılan bu olay Peygamberimizin doğumuna yakın bir zaman içinde olması, Peygamberimizin doğumunun bir işaretidir.

- Peygamberimiz (sav) küçüklüğünde, Hz. Halime (rah)'nın yanına süt annesi olması için verilmişti. Halime ve eşinin anlattığına göre, Peygamberimizin üzerinde daima bir bulut parçası bulunduğu ve kendisini güneşten koruduğu bildirilmiştir.

Bunun benzerlerini başka insanlar da daha ilkeri yaşlarında ifade etmişlerdir. 12 yaşında Şam tarafına amcası Ebu Talip ile gidince, başında bulutlarla gölgelendirildiğini Rahip Bahîra da görmüş ve diğer insanlara da göstermiştir.

Aynı şekilde eşi Hz. Hatice (rah) ve Meysere ismindeki hizmetçisi de Peygamberimizin iki meleklerle gölgelendirildiğine şahit olmuşlardır.

- Hz. Peygamber (sav) annesinin vefatından sonra dedesinin yanında, onun da vefatından sonra amcası Ebu Talib'in yanında kalmıştır. Ebu Talib'in maddi durumu iyi değildi, ancak Peygamber onlara bereket getirmiştir. Çünkü amcası ve ailesi Peygamberimiz ile beraber yemek yiyince karınları doyuyordu. Peygamberimiz onlarla beraber yemek yemediği zamanlarda ise karınlarının doymadığı sahih rivayetlerde ifade edilmiştir.

- Peygamberimiz (sav)'in küçüklüğünde ona bakan dadısı Ümmü Eymen, Peygamberimizin hiçbir vakit açlık ve susuzluktan şikayet etmediğini ifade etmiştir. Daha sonraları Peygamberimizin kendisinin ifadesi ile, Allah Teâlâ'nın kendisini doyurduğunu ve içirdiğini söylemiştir.

- Peygamber Efendimiz (sav) süt kardeşi Abdullah ile beraber evlerinin yakınlarındaki bir çayırda kuzuları otlatıyorlardı. Peygamberimiz biraz uzaklaşmıştı. Yalnız kalınca yanına beyaz elbiseli iki kişi geldi. Birinin elinde içi karla dolu altın bir tas vardı. Bu kişiler Peygamberimizi yere yatırdılar ve göğsünü yardılar. Kalbinden siyah bir kan pıhtısı çıkarıp attılar. Göğsünü ve kalbini o karla temizledikten sonra gittiler. Bu olayı o sırada oraya gelen süt kardeşi Abdullah

görmüş ve telaşla anne ve babasına gelerek olayı anlatmıştır. Bunun üzerine Hz. Halime ve eşi Peygamberimizin yanına geldiler. Fakat ortada anlatılanlara dair bir şey olmadığını gördüler. Peygamberin benzi uçuktu ve hafiften gülümsüyordu. Halime ve eşi Peygambere neler olduğunu sorunca, Peygamberimiz olayı anlattı.

Bu olayda bir çok hikmetler vardır. Gerçekte kalp sadece bir et parçası olmayıp Allah Teâlâ'nın bir latifesidir. Bu nedenle iman, ilim, hikmet ve merhamet gibi maneviyatla yakın ilgisi vardır. Peygamberimizin kalbinin bu şekilde temizlenmesi, onun ileride Allah tarafından kendisine verilecek olan vahiy ve ilhamlara hazırlanmasının bir başlangıcıdır.

- Peygamberimiz (sav) küçük çocuk iken, dedesi Abdülmuttalip kuraklık olunca yağmur duasına onu da götürürdü. Peygamberimizin yüzü suyu hürmetine yağmur yağardı ki, bu hadis Abdülmuttalib'in bir şiiri ile meşhur olmuştur.

- Hz. Peygamberi (sav)'in süt annesi Hz. Halime (rah)'nin kabilesinde kıtlık olmuştu. Hayvanları zayıf ve sütsüz oluyorlardı ve tok oluncaya kadar yiyecek bulamıyorlardı. Hz. Peygamber oraya gidince onun bereketi ile Halime'nin keçileri akşamları döndükleri vakit, diğer hayvanların aksine hem tok hem de memeleri süt ile dolu olarak geliyorlardı.

Çünkü Peygamberimiz alemlere rahmet olarak gönderilmiştir. Onun her hareketi ve her sözü bulunduğu yere rahmet ve bereket getirmiştir. Bunu inkâr edenler bu gerçekleri görmüyorlar ve idrak edemiyorlar. Çünkü bu insanların kalpleri tamamen paslanmış ve mühürlenmiştir. Ne kötü bir son!

Peygamber Olmasından Sonraki Mucizeleri

Peygamberimiz (sav)'in alemlere rahmet olarak gönderildiği Kur'an'da ifade edilmektedir (Enbiya, 21/107). Bu nedenle Allah Teâlâ bu rahmetini Peygamberimizin birçok davranışında göstermiştir. Onun duası ile yemekler çoğalmış, meyveler çoğalmış, sular akmış ve insanlar bereketlenmişlerdir. Bunlar hep onun rahmetinin bir tecellisidir. Yeryüzünün bütün hazinelerinin anahtarları Peygamberimize verilmiştir. Çünkü bir hadisinde Peygamberimiz şöyle buyurmaktadır: “Bana yeryüzünün bütün hazinelerinin anahtarları verilmiştir.” O duası ile bu hazineleri açar ve buradaki nimetleri ümmetini açlıktan, susuzluktan ve düşmanlardan korumak için ikram ederdi. Peygamberimizin bu mucizelerinden bazılarını aşağıda sıralıyoruz:

- Hz. Muhammed (sav) bazı gazalarda susuz kaldığı zaman, mübarek elini bir kaptaki suya sokar ve parmakları arasından su akıttırdı. Bu sudan yüzlerce, binlerce insan ve hatta Tebrük

gazasında 7000 kişi ve hayvanlar bu sudan içmişler ve kullanmışlardır. Mübarek ellerini sudan çıkarınca suyun akması durmuştur.

- Medine'de minberde hutbe okurken bir kimse, “Ya Resulallah! Susuzluktan çocuklarımız, hayvanlarımız, tarlalarımız helak oluyor, imdadımıza yetiş!” dedi. Peygamberimiz ellerini kaldırıp dua etti. Gökte hiç bulut yokken, daha mübarek ellerini yüzüne sürmeden bulutlar gözüktü ve hemen yağmur başladı. Yağmur birkaç gün devam etti. Yine minberde okurken aynı kimse, “Ya Resulallah! yağmurdan helak olacağız” deyince, Peygamberimiz tebessüm etti ve “Ya Rabbi! Rahmetini başka kullarına da ihsan eyle” diye dua etti. Bunun üzerine bulutlar dağılıp güneş açtı.

- Cabir bin Abdullah (ra) diyor ki: “Çok borcum vardı. Resulallah (sav)'e haber verdim, bahçeme gelip hurma yığınının etrafında 3 kere dolaştı. “Alacaklarını çağır, gelsinler” buyurdu. Gelenlerin hepsi alacaklarını aldılar. Fakat hurma yerinde gene aynı miktarda duruyordu, hiçbir şey eksilmemişti.”

- Bir gün bir kadın Peygamberimiz (sav)'e hediye olarak bal gönderdi. Peygamberimiz balı kabul edip boş kabı geri gönderdi. Kap tekrar bal ile doldu. Kadın bunu görünce hediye'nin kabul edilmediğini zannedip Resulallah'a gelerek, “Ya Resulallah! Hediyesi niçin kabul etmediniz?” diye sordu. Peygamberimizin cevabı şöyle oldu: “Senin hediye'nin kabul ettik, gördüğün bal Allah Teâlâ'nın hediyesidir, verdiği berekettir.” Kadın ailesi ile aylarca bu baldan yediler. Bir gün yanılarak balı başka bir kaba aktardılar. Oradaki balı yiyince bal bitti. Bu durumu Peygamberimize haber verdiler. Cenab-ı Peygamber onlara şöyle dedi: “Gönderdiğim kapta kalsaydı, dünya durdukça yerlerdi, hiç eksilmezdi.”

- Ümmü Malik (ra) isminde bir sahabe Allah Resulü (sav)'e “ukke” denilen küçük bir yağ tulumu içerisinde yağ hediye ederdi. Bir defasında Allah Resulü dua ederek onu o sahabeye geri vermiş ve demişti ki “onu boşaltıp sıkmayınız”. Ümmü Malik ve evlatları ne vakit yağ isterlerse o duanın bereketi ile o ukkede yağ bulurlardı. Bu durum bir hayli zaman devam etti. Bir ara unutup ukkeyi sıktılar. Bunun üzerine bereket kesildi.

Peygamberimizin müdahale ettiği (dua ile, eli ile) olaylarda tabiattaki kanunların herkesin bildiği sebepler ilişkisinin düzeni bozulur, onun yerine Allah'ın izniyle ilahi bir düzen kurulur. Bu düzene müdahale edilmediği sürece ilahi düzen devam eder. Ne zaman bu düzene müdahale edilirse, ilahi etki kaybolur ve bilinen fiziki dünya düzeni geri gelir. Bu maneviyatın ilahi gücünü ifadesidir. Bunu bilinen fizik olayları ile açıklamak mümkün değildir. Bu gibi olaylar bize, akıl ve duyularla algılanan tabiatın her şeyi ifade etmediğini gösterir.

• Ebu Hureyre (ra) şöyle rivayet ediyor: “Bir defasında açlıktan neredeyse karnım sırtıma yapışacaktı. Bu sırada Resulallah Efendimiz (sav) ile karşılaştım. Bana bakıp yüzümden aç olduğumu anladı ve “Ya Eba Hüreyre, benimle birlikte gel” buyurdu. Resulallah Efendimizi takip ettim, mübarek zevcelerinden birinin evine gittik. “Yanınızda hiç yiyecek bir şey var mıdır?” diye sordu. “Evet, falan kimse sizin için biraz süt hediye göndermiş” dediler. Bunun üzerine Resulallah Efendimiz bana “Eba Hüreyre, git ashab-ı suffayı çağır” buyurdu. Ashab-ı suffa malı, çoluk çocuğu olmayan sahabilerdi. Mescidde kalırlar ve ashab-ı kiram onlara bakardı. Resulallah Efendimize hediye gelince, ondan hem kendisi yer hem de ashab-ı suffaya verirdi. Sadaka gelince kendisi yemez, yalnız ashab-ı suffaya verirdi. Ben kendi kendime, o süttten önce biraz içseydim sonra ashab-ı suffayı çağırıyaydım, çünkü onlar gelirse bana bir kase süttten ne kalacak diye düşündüm. Sonra ashab-ı suffayı çağırdım. Hepsi gelip Resulallah Efendimizin huzurunda oturdular. Resulallah Efendimiz bana “Eba Hüreyre, süt kasesini al bana ver” buyurdu, sonra tekrar bana geri verdi. “Bunu herkese ver, hepsi içsinler” buyurdu. Ashab-ı suffanın hepsi tek tek o kaseden süt içtiler. Ben ve Resulallah Efendimiz henüz içmemiştik. Resulallah Efendimiz süt kasesini mübarek eliyle alıp yine bana geri verdi ve iç buyurdu. Süttten bir miktar içtim. Yine iç buyurdu. İçtim. Bir daha iç buyurdu. Tekrar içtim. Dördüncü defa iç buyurdu. “Ya Resulallah, artık içmeye mecalim kalmadı, iyice doydum” dedim. Elimden süt kasesini alıp kalan süttü de kendileri içtiler.”

• Enes ibni Malik (ra) şöyle rivayet ediyor: “Ebu Talha Ümmü Süleym’e, “Yanında yiyecek bir şey var mı?” dedi. Ümmü Süleym “Evet var” dedi. Arpadan yapılmış bir kaç ekmek parçasını bir bohça ile dürdü ve bohçayı da elimin altına sardı. Beni Resulallah (sav)'e gönderdi. Ben de bu bohçayı Resulallah'a götürmek üzere yola çıktım. O’nu mescidde buldum, beraberinde insanlar vardı. Bana “Seni Ebu Talha mı gönderdi?” diye sordu. Ben “evet” dedim. Resulallah “Yemek sebebiyle mi?” dedi. Ben de “evet” dedim. Resulallah beraberindekilere hitaben “Kalkınız” buyurdu ve yürüdü, nihayet evimize geldik. Ben durumu Ebu Talhaya hemen bildirdim. O da Ümmü Süleym’e, “Ya Ümmü Süleym, Resulallah insanları getirmiştir. Halbuki onları doyurabileceğimiz bir şey yoktur” dedi. Ümmü Süleym de “Allah ve Resulü en iyi bilendir” dedi. Resulallah Ebu Talha ile geldi ve “Ya Ümmü Süleym, yanınızda ne varsa getir” buyurdu. O da ekmekleri getirdi, küçük bir yağ tulumu ile yağ sıkarak katkı yaptı. Sonra Resulallah duada bulundu ve “On kişi için izin ver” dedi. Böylece 70 veya 80 kişi olan bu topluluk sırayla yemek yediler, hepsi doydular fakat yemek hiç eksilmedi.”

• Cabir bin Abdullah (ra) şöyle rivayet etmiştir: “Hudeybiye günü insanlar susuz kaldı. Peygamberimiz (sav) deriden bir su kabından abdest alıyordu. İnsanlar ondan tarafa koşmaya başladılar. Peygamberimiz “Size ne oluyor?” dedi. Onlar da “Yanımızda hiç su yoktur, abdest

alamıyor ve su içemiyoruz” dediler. Peygamberimiz hemen elini su kabının içine koydu ve su pınar gibi akmaya başladı. Biz hem içtik hem de abdest aldık.

Ravi Salim b. Ebil-Ca’d dedi ki: “Ben Cabir’e o gün kaç kişiydiniz diye sordum. Cabir bana “Eğer yüz bin kişi olsaydık da muhakkak o su bize yetecekti. Biz o gün bin beş yüz kişiydik” dedi.”

- Cabir (ra) den rivayet edilen bir hadis şöyledir: “Resulallah (sav) cuma günleri bir hurma kütüğüne dikilir, öyle hutbe verirdi. Ensardan bir kadın “Ya Resulallah! Size bir minber yaptırayım mı?” dedi. Resulallah “İsterseniz yaptırın” dedi. Resulallah'a minber yapıldı. Cuma olunca, Peygamberimiz minbere çıkınca hurma kütüğü bir çocuk gibi ağladı. Resulallah minberden inerek onu kucakladı. Böylece kütük sustu. Resulallah, “O yanında edildiğini işittiği zikrullah için ağlıyordu” buyurdular. Diğer bir rivayette de, “Ben onu kucaklayıp teselli vermeseydim ağlaması hep devam edecekti.”

Darimi, Abdullah b. Büreyde’nin rivayetiyle bu konuyla ilgili şu haberi de nakleder: “Peygamberimiz elini kütüğün üzerine koyarak susturdu ve kütüğe hitap ederek, “İstersen seni eski yerine dikeyim, orada eskisi gibi meyve verirsin, istersen seni yere defnedeyim, Allah'ın izniyle Cennette meyve verir, Cennetin nehirlerinden sulanırsın.” buyurmuştur. Kütük cennette dikilmeyi kabul etmiş, hatta sahabe “Kütük neyi kabul etti, Ya Resulallah?” dediklerinde, Peygamberimiz “O cennette olmayı seçti” buyurmuştur. Neticede hurma kütüğü minberin altına gömüldü. Minberle Peygamberimizin evi arası, zaten dünyadaki Cennet bahçesidir.

- Hayber hicretin 7. yılında (m.628) fethedildi. Yahudiler, Peygamberimiz (sav)’i zehirleyerek öldürmeyi planladılar. Bu işi Sellam b. Mişkemin karısı üstlendi. Bu kadın bir dişi keçiyi kızarttı ve Resulallah ile arkadaşlarını buyur etti. Resulallah, çok sevdiği kürek kısmından bir lokma almıştı ki, yutmadan arkadaşlarına “Ellerinizi yemekten çekiniz. Şu kürek kemiği etin zehirlenmiş olduğunu bana haber verdi.” buyurdu. Peygamberimiz kadını çağırdı ve kadın suçunu itiraf etti. Etten yemiş olan Bişr b. Bera hemen orada vefat etti. Peygamberimiz kadına: “Bunu neden yaptın?” dedi. Kadın şöyle cevap verdi: “Eğer sen gerçek bir Peygamber isen sana bildirilir ve sen zarar görmezsin. Eğer bir Peygamber değilsen senden kurtulmuş oluruz.” dedi. Bazı rivayetlere göre Resulallah bu kadını affetmiştir, fakat ölen bir Müslümana kısas olarak da öldürüldüğü rivayet edilmiştir.

- Hz.Ali (ra)’nın talebesi olan Hasan Basri Hazretleri şöyle diyor: “Bir adam Allah Resulü (sav)’in yanına gelip ağlayarak dedi ki: “Benim küçük bir kızım vardı. Şu yakın derede öldü.” Allah Resulü ona acıdı ona, “Gel oraya gideceğiz” dedi ve beraber gittiler. Allah Resulü o ölmüş kızı çağırdı, “Ya Filane!” dedi. Birden o ölmüş kız, “Buyurun, emredin” diye cevap verdi. Allah

Resulü kıza sordu: “Tekrar babanın ve annenin yanına gelmeyi arzu eder misin?” O ölmüş kız “Yok ben onlardan daha hayırlısını buldum.” diye cevap verdi.

- Ebu Hureyre (ra) rivayet ediyor: “Bir deve Allah Resulü (sav)’in yanına geldi ve secde edip yanında çöktü. Allah Resulü deve ile konuştu. Deve Allah Resulü’ne “Beni çok meşakkatli şeylerde çalıştırdılar. Şimdi de beni kesmek istiyorlar. Onun için onlara kızgıyım.” diye şikayette bulundu. Allah Resulü devenin söylediklerinin doğru olup olmadığını deve sahibine sordu. Devenin sahibi de itiraf ederek, evet dedi.

- Allah Resulü (sav)’in Adbâ isminde bir devesi vardı. Devesi Efendimizin vefatından sonra üzüntüsünden ölünceye kadar ne yedi, ne de içti. O devenin Allah Resulü ile mühim bir hadiseyi konuştuğunu, Ebu İshak-ı İsfereanî gibi bazı imamlar haber vermişlerdir.

- Sahih kaynaklarda, Hz. Câbir ibni Abdullah (ra)’dan nakledilen şu hadis vardır: “Hazreti Câbir’in devesi bir seferde çok yorulmuştu, daha yürüyemiyordu. Allah Resulü (sav) o deveyi hafifçe dürttü. O deve Efendimizin dokunmasının iltifatına mazhar olduktan sonra o kadar bir çeviklik ve sevinçlik gösterdi ki, hızından dizgini zapt edilmiyor ve ona yolda yetişilmiyordu.

- Hz. Ömer (ra)’dan şöyle nakledilmektedir: Allah Resulü (sav)’in yanına bir Bedevi geldi. Elinde bir kertenkele vardı. Bedevi “Eğer bu hayvan sana şahadet ederse, ben de sana iman getiririm, yoksa iman getirmem” dedi. Allah Resulü o hayvana kendisinin kim olduğunu sordu. O hayvan da açık bir dille, peygamberliğini ilan etti, şahadet getirdi. Aynı şekilde müminlerin annesi Ümmü Seleme (rah) şöyle diyor: “Bir ceylan Allah Resulü ile konuşmuş ve nübüvvetine şahadet etmiştir.”

- Tevatüre yakın bilinmektedir ki, Allah Resulü (sav) sahabe ve imana gelenler daha kırka ulaşmadan önce ve gizli ibadet etmekte iken şöyle dua etti: “Allah'ım İslamiyet’i Ömer ibni’l-Hattâb veya Amr ibni’l-Hişâm (Ebu Cehil) ile aziz eyle.” Bu duadan bir iki gün sonra Hz. Ömer ibni’l-Hattâb imana geldi ve İslamiyet’i ilan ve aziz etmeye vesile oldu. “Faruk” ünvanını aldı.

Peygamber Efendimiz bazı seçkin sahabelerine çeşitli maksatlar için dua etmiştir. Bu dualar öyle parlak bir şekilde kabul olmuştur ki, o duaların kerameti mucize derecesinde ortaya çıkmıştır.

- Peygamberimiz (sav) İbn Abbas (ra)'a şöyle dua etmiştir: “Allah'ım onu dinde fakih kıl ve ona tefsir ilmini öğret.” Efendimizin bu duası öyle makbul olmuştur ki, İbn Abbas, “Tercümanü'l Kur'an” yani “Kur'an'ın tercümanı” ünvanına ve “Allâme-i Ümmet” yani “ümmetin alimi” yüksek rütbesini kazanmıştır. Hatta daha çocuk sayılacak yaşlarda iken, Hazreti Ömer (ra) onu alimler ve yüksek rütbeli sahabelerin meclisine alırdı.

● Hz Enes (ra)'ın annesi Allah Resulü (sav)'e rica etmişti ki, "Senin hizmetçin olan Enes'in evlat ve malı hakkında bereketle dua et." Efendimiz Hz. Enes için, "Allah'ım! Onun malını ve evladını çoğalt ve ona ihsan ettiğin nimetlere bereket ver." diye dua etmiştir. Bu duanın üzerine, Hz. Enes ömrünün sonuna doğru yemin ederek ilan etmiştir ki, "Ben kendi elimle yüz evladımı defnetmişim. Benim varlığım ve servetim itibarıyla da, hiç birisi benim gibi mesut yaşamamış. Benim malımı görüyorsunuz ki pek çoktur. Bunlar bütün Peygamberimizin duasının bereketindendir."

● Cennetle müjdelenen on sahabeden birisi olan Abdurrahman bin Avf (ra)'a, Peygamber Efendimiz (sav) malının bereketlenmesi için dua etmiş. O duanın bereketi ile o kadar servet kazanmış ki, bir defada yedi yüz deveyi yükleri ile beraber Allah yolunda sadaka vermiştir. İşte Efendimizin duasının bereketine bakınız ve "Bârekallah" deyiniz.

● Allah Resulü (sav), Urve İbn-i Ebî Ca'de (ra)'a , ticaretteki kar ve kazancı için bereket ve dua etmiş. Urve diyor ki: "Ben bazen Kûfe çarşısında duruyordum. Bir günde kırk bin kazanıyordum. Sonra evime dönüyordum." İmam-ı Buhari der ki: "Toprağı da eline alsa onda bir kazanç bulurdu."

● Sahih kaynaklardan nakledilir ki, İmam-ı Ali (ra) için Peygamberimiz (sav) "Ya Rab, soğuk ve sıcak zahmetini ona gösterme." diye dua etmiş. İşte bu dua bereketiyle Hz. Ali kışın yaz elbisesi giyerdi, yazın da kış elbisesi giyerdi. Derdi ki: "O duanın bereketi ile hiçbir soğuk ve sıcak zahmetini çekmiyorum."

● Peygamber Efendimiz (sav) kızı Hazreti Fatıma (rah) için "Açlık elemi ni ona verme" diye dua etmiş. Hazreti Fatıma der ki: "O duadan sonra açlık elemi ni görmedim."

● Tufeyl ibni Amr (ra), Allah Resulü (sav)'den bir mucize istedi ki götürüp kavmine göstere sin. Allah Resulü ona "Allah'ım onu nurlandır." diye dua etmiş. Duadan sonra iki gözü ortasında bir nur belirmiş, sonra da o nur değneğinin ucuna geçmiş. Bu nurla "zinnur" yani nur sahibi diye meşhur olmuştur.

● Allah Resulü (sav) Hz. Ebubekir (ra) ile beraber hicret ederken, asıl ismi Âtiket bint-i Hâlidî'l-Huzâî olan Ümmü Mâbed'in evine gelmişler. Gayet zayıf, sütsüz, kısır bir keçi oradaydı. Allah Resulü, Ümmü Mâbed'e "Bunda süt yok mudur?" diye sordu. Ümmü Mâbed dedi ki: "Bunun vücudunda kan yoktur, nereden süt verecek." Allah Resulü gidip o keçinin beline elini sürmüş, memesini mesh etmiş ve dua etmiş. Sonra, "Kap getiriniz, sağınız." demiş. Çıkan süttten Allah Resulü ve Hazreti Ebubekir içtikten sonra, o evdekilerin hepsi doyuncaya kadar içmişler. O keçi bu mucizeden sonra kuvvetlenmiş, öyle de mübarek kalmıştır.

• İbni Mesud (ra), Müslüman olmadan önce çobanlık yapıyordu. Allah Resulü (sav) Hz. Ebubekir (ra) ile beraber İbni Mesud'un keçileri ile bulunduğu yere gitmişler. Allah Resulü İbni Mesud'tan süt istemiş. O da "Keçiler benim değil, başkasının malıdır" diye cevap vermiş. Allah Resulü onun bu sözü üzerine "Kısır, sütsüz bir keçi bana getir" demiş. O da iki senedir teke görmemiş, yani çiftleştirilmemiş bir keçi getirmiş. Allah Resulü eli ile onun memesini mesh edip dua etmiş. Sonra sağmışlar, halis bir süt almışlar, içmişler. İbni Mesud bu mucizeyi gördükten sonra iman etmiştir.

• Endülüs'ün büyük İslam alimi Kadı İyaz, Şifâ-i Şerif adlı eserinde, kuvvetli senetlerle ve rivayet silsilesi ile bize Hazreti Abdullah ibni Ömer (ra)'dan şu mucizeye naklediyor: "Bir seferinde Allah Resulü (sav)'in yanına bir Bedevi geldi. Efendimiz ona sordu: "Nereye gidiyorsun?" Bedevi dedi ki "Aileme". Efendimiz tekrar sordu: "Ondan daha iyi bir hayır istemiyor musun?" Bedevi bunun ne olduğunu sorunca, Efendimiz şöyle cevap verdi: "Allah'tan başka hiçbir ilah olmadığına, onun bir olduğuna, hiçbir şeriki bulunmadığına ve Muhammed'in onun kulu ve resulü olduğuna şehadet etmendir." Bedevi sordu: "Bu şehadete şahit nedir?" Efendimiz cevap verdi: "Vadi kenarındaki şu ağaç şahit olacak." O ağaç yerinden sallanarak çıktı, yeri ikiye yarıdı, Allah Resulü'nün yanına kadar geldi. Efendimiz üç defa kendisinin Allah'ın elçisi olduğuna dair o ağacı şahit gösterdi ve ağaç da Efendimizi doğruladı. Sonra Efendimiz emretti, ağaç tekrar yerine gidip yerleşti. Bu mucize üzerine o bedevi Efendimize secde etmek istedi. Efendimiz kendisine secde etme konusunda kimseye izin olmadığını söyleyince, bu defa da bedevi "Elini, ayağını öpeyim" dedi. Efendimiz buna izin verdi."

• Hz. Muaz ibni Cebel (ra) anlatıyor: "Tebük Gavzesi'nde bir çeşmeye rast geldik; ip kalınlığında akıyordu. Allah Resulü (sav) "Bir parça o sudan toplayınız" diye emretti. Toplanan su avucuna döküldü. Allah Resulü onunla elini yüzünü yıkadı, sonra o suyu çeşmeye koyduk. Birden çeşmenin menfezi açılıp çok fazla su aktı. Akan su bütün orduya kafi geldi." Bu konuda İmam ibni İshak şöyle demektedir: "Su akarken toprağın altından gök gürültüsü gibi ses yaparak aktı." Allah Resulü bu mucizeden sonra Hz. Muaz'a "Mucize eseri olan bu mübarek su devam edip buraları bağa çevirecek; ömrün varsa göreceksin." demiştir. Hakikaten dediği gibi olmuştur.

• Berâ bin Âzib (ra)'nın bildirdiğine göre, Hudeybiye kuyusunun suyu çekilmiş, içinde bir damla bile su kalmamıştı. Durum Peygamberimiz (sav)'e arz edildi. Peygamberimiz kuyunun başına gelip oturdu. İçinde biraz su bulunan bir kap istedi. Getirilen su ile abdest aldıktan sonra, ağzını çalkaladı ve içinden dua etti. Abdest aldığı ve ağzında çalkaladığı suyu kuyunun içine döktü. Peygamberimizin emriyle kuyu biraz kendi haline bırakıldı. Sonra kuyuda su bollaştı. Müslümanlar ve Müslümanların hayvanları da ondan kana kana içtiler. Kuyunun suyundan içenler 1400 kişi idi.

● İmran İbni Hüseyin (ra)'dan rivayet edildiğine göre, bir seferde Allah Resulü (sav) ile beraber susuz kaldık. Bana ve Aliye dedi ki, “Fılan yerde bir kadın iki kırba suyu hayvana yüklenmiş gidiyor, alıp buraya getiriniz.” Ben ve Ali beraber gittik. Aynı yerde kadını su yükü ile bulduk, getirdik. Sonra emretti bir kaba bir parça su boşalttık. Bereketle dua etti. Ardından yine suyu o hayvandaki kırba koyduk. Sonra dedi ki “Herkes gelsin kabını doldursun.” Bütün kabile geldi, kaplarını doldurdular, içtiler. Ben zannediyorum ki gittikçe iki kırba doluyor, daha fazlaşıyordu. Sonra Allah Resulü, “Kadına hurma ve sair şeylerden toplayınız ikram ediniz.” buyurdular. Kadının eteklerini doldurduk. Sonra Allah Resulü o kadına dedi ki: “Senin suyundan almadık, Cenab-ı Hakk bize hazinesinden su içirdi.”

● Eyyub el-Ensari (ra) Hazretleri anlatıyor: “Bir gün Allah Resulü (sav) ve Ebubekir (ra)'a yetecek kadar yemek yapıp getirince, Resulallah “Git bana Ensar'ın önde gelenlerinden 30 kişi çağır buyurdu.” Yanımda hazırladığım yemeye ekleyecek bir şey bulunmadığından bu bana çok ağır geldi. Biraz ağırdan aldım. Peygamberimiz tekrar “Git bana Ensar'ın önde gelenlerinden 30 kişi çağır.” buyurdu. Bunun üzerine gidip onları çağırdım. Geldiler. Gelince onlara “Yemek yiyiniz!” buyurdu. Yediler, önlerinden ancak bir kısmını yiyebildiler. Bu mucize karşısında Hz. Muhammed'in Allah'ın Resulü olduğuna şahadet ettiler ve oradan ayrılmadan Peygambere ve İslam'a bağlılık sözü verdiler. Peygamberimiz bundan sonra “Git bana Ensar'ın önde gelenlerinden 60 kişi çağır.” buyurdu. Vallahi 60 kişi beni 30 kişiden daha çok korkuttu. Gidip çağırdım. Onlar da önlerinden ancak bir kısmını yiyebildiler. Bu mucize karşısında Hz. Muhammed'in Allah'ın Resulü olduğuna şahadet ettiler ve oradan ayrılmadan Peygambere ve İslam'a bağlılık sözü verdiler. Bundan sonra Resulallah “Git bana Ensar'ın önde gelenlerinden 90 kişi çağır.” buyurdu. Beni bu 90 kişi, 60 ve 30 kişiden daha çok korkuttu. Onları da gidip çağırdım. Yemekten yediler. Onlar da önlerinden ancak bir kısmını yiyebildiler ve bu mucize karşısında Hazreti Muhammed'in Allah'ın Resulü olduğuna şahadet ettiler ve oradan ayrılmadan Peygambere ve İslam'a bağlılık sözü verdiler. İşte o zaman bu yemekten 180 kişi yedi ki, hepsi de Ensar'dan idiler. Yüce Allah onların hepsinden razı olsun.”

● Hazreti Ebu Bekir'in oğlu Abdurrahman (ra) şöyle anlatıyor: “Biz 130 sahabe bir seferde Allah Resulü (sav) ile beraberdik. Dört avuç miktarı olan bir sâ' (yaklaşık 3 kilogram kadar) tahıl ekmek için hamur yapıldı. Bir de keçi kesildi, pişirildi; yalnız ciğer ve böbrekleri kebab yapıldı. Kasem ederim, o kebaptan, 130 sahabeden her birisine bir parça kesti verdi. Sonra Allah Resulü pişmiş eti iki kaseye koydu. Biz hepimiz tok oluncaya kadar yedik, fazla bile kaldı. Ben fazlasını deveye yükledim.

● Hz. Câbir (ra) anlatıyor: “Birisi Allah Resulü (sav)'den ailesi için yiyecek istedi. Allah Resulü ona yarım yük arpa verdi. Çok uzun bir zaman o adam ailesiyle ve misafirleri ile o arpadan

yediler. Bitmediğini görünce merak edip eksilip eksilmediğini anlamak için ölçtüler. Ölçmelerinden sonra bereketi kalktı, azalmaya başladı. Allah Resulü'ne gidip durumu anlattılar. Efendimiz onlara dedi ki: "Eğer tecrübe için tartmasaydınız, hayatınız boyunca size yeterdi." Demek ki ilahi rahmete müdahale etmeyeceksiniz.

- Hz. Ali (ra) anlatıyor: "Peygamberliğin ilk yıllarında Allah Resulü (sav) en yakınlarına İslam'ı tebliğ etmek için bir ziyafet tertipledi. Bu ziyafete bütün akrabalarını davet etti. Gelenler tam 40 kişiydiler. Onlardan bazıları tek başlarına bir deve yavrusunu bile yerdı ve 5 kiloya yakın süt içerdi. Halbuki, gelenlerin tamamına bir avuç kadar bir yemek verildi; hepsi yiyip doydular, ama yemek hiç yenilmemiş gibi aynen duruyordu. Sonra 3-4 kişiye yetecek kadar bir kap içinde süt getirildi. Hepsi içtiler doydular. Süt ise içilmemiş gibi hala duruyordu.

- Peygamberimiz (sav) Bedir Savaşı'ndan önce Kureyş müşriklerinin Bedir'de ölecekleri yerleri tek tek göstererek, "Burası Ebu Cehil'in katledileceği yer, burası Utbe'nin katledileceği yer, burası Ümeyye'nin katledileceği yer, burası da falan ve filanın katledileceği yerlerdir." demiştir. Aynen dediği yerlerde dediği şahısların cesetleri bulunmuştur. Yine Bedir'den evvel kendi eliyle Übeyy ibni Halef'i öldüreceğini söylemiştir. Bedir'de canını kurtaran Übeyy, Uhud Savaşı'nın sonunda Efendimizin attığı bir mızrakla yaralanmış, Mekke'ye giderken yolda ölmüştür.

- Peygamberimiz (sav) Mute savaşına katılamamıştır. Ancak savaş esnasında meydana gelen olayları bir televizyon ekranından anlatır gibi yanında bulunanlara haber vermişti: "Sancağı Zeyd aldı ve vuruldu, sonra Cafer aldı o da vuruldu. Sonra İbn-i Revaha aldı o da vuruldu ve sonra onu Allah'ın kılınçlarından bir kılıç eline aldı..." diyerek sırasıyla tayin ettiği tüm kumandanların şehit olup en sonunda Halit Bin Velid'in orduyu harika idare etmesini haber vermiştir. Savaştan birkaç hafta sonra Ya'le ibni Münebbih Mute'den döndüğünde, Efendimizin savaşla ilgili tüm detayları ona anlattığında Ya'le kasem ile aynen dediği gibi savaşın ceryan ettiğini ifade etmiştir.

- Peygamber Efendimiz (sav)'in daveti ile İslam'la şereflenen Habeş kralı Necaşi (ra)'nin, hicret'in 7. senesi vefat ettiğini, aynı anda Efendimiz sahabelerine haber vermiş ve cenaze namazını kılmıştır. Bir hafta sonra haber gelmiştir ki, Necaşi Efendimizin haber verdiği zamanda vefat etmiştir.

- Peygamberimiz (sav)'in damadı iken anne ve babasının kışkırtması ile eşini boşayan ve Efendimize hakaret eden Ebu Cehil'in oğlu Uteybe hakkında Allah Resulü şöyle söylemiştir: "Allah'ın bir kelbi (bir köpeği veya parçalayıcı hayvanı) onu yiyecek." Sonrasında Uteybe Kureşlilerin bir ticaret kafesi ile yola çıktı. Zerka diye anılan bir yerde geceleyin konakladılar. Gece bir arslan gelip çevrelerinde dolaşmaya başlayınca, Uteybe: "Vay anam! Vallahi Muhammed'in dediği gibi bu beni yiyecek! Benim katilim İbn Ebî Kebşe'dir. Kendisi

Mekke'de, ben Şam'da olsam da.” Aslan o gece çevrelerinde dolaştıktan sonra dönüp gitti. Arkadaşları Utbeyi ortalarını alıp uyudular. Arslan geri geldi. Aralarından geçti. Yavaş yavaş ve koklaya koklaya Uteybe'nin yanına kadar vardı ve onu öldürdü. Uteybe can çekişirken, “Ben size Muhammed insanların en doğru sözlüsüdür demedim mi?” diyerek ölüp gitti. Oğlunun arslan tarafından öldürüldüğünü işitince, Ebu Lehep de,”Ben size Muhammed'in oğlum hakkındaki beduasından korkuyorum dememiş miydim?” demiştir.

Peygamberimizin Vefatından Sonra Ortaya Çıkan Mucizeleri

Peygamberimiz (sav) sağlığında, daha sonra olacak olaylar hakkında çeşitli haberler vermiştir. Bu haberler olduğu gibi tahakkuk etmiştir. Bazı haberlerin de ileride gerçekleşeceği beklenmektedir. Biz aşağıda bu haberlerden bazılarını sıralıyoruz.

- Ebu Hureyre (ra)'nın rivayetine göre Peygamber Efendimiz (sav) şöyle demiştir: “Yeryüzü benim için büzülüp katlandı. Bana onun doğuları ve batıları gösterildi ve ümmetimin mülkü benim için katlanan yerlere kadar ulaşacaktır.” diyerek ümmetinin doğudan batıya kadar genişleyeceğini ve hiçbir ümmetin bu kadar genişliğe ulaşamadığını haber vermiştir. Haber verdiği gibi tahakkuk etmiştir.

- Peygamber Efendimiz (sav) Abdullah Bin Zübeyr (ra)'a şöyle demiştir: “Senin yüzünden insanların, insanlar yüzünden de senin vay haline!” Bu haberle Abdullah Bin Zübeyr'in önemli olayları karışacağı haber verilmiştir. Hakikaten Emeviler zamanında Abdullah Bin Zübeyr, halifeliğini ilan etmiştir. Ardından Haccac-ı Zalim ordusuyla onun üzerine yürümüş ve o kahraman sahabeyi şehit etmiştir.

- Peygamber Efendimiz (sav), “Yaklaşmakta olan bir şerden vay Arapların haline!” diyerek, Cengiz ve Hülagu fitnelerini haber vermiştir. Maalesef haber verdiği gibi Moğol İmparatoru zalim Cengiz Han ve torunu Hülagu pek çok Müslümanın kanını akıtmışlardır.

- Sa'd ibni Vakkas (ra)'nın ağır hasta olduğu bir dönemde ona Peygamber Efendimiz (sav) şöyle demiştir: “Sen daha çok yaşayacaksın ve ordunun başına geçeceksin. Sonunda, ta ki bir kısım milletler senden fayda görecekler, bir kısmı da zarar görecekler.” Hakikaten Sa'd ibni Vakkas, İslam ordusunun başında İran'ın fethi gibi çok zaferlere imza atmış ve çok milletin İslam'la şereflenmesine vesile olmuştur.

- Peygamber Efendimiz (sav) Hira veya Uhud dağlarından birisinin üzerinde Hazreti Ebubekir (ra), Hazreti Osman (ra), Hazreti Ömer (ra) ve Hazreti Ali (ra) ile beraberken, dağın zelzele oluyor gibi titremesi üzerine, “Sakin ol! Zira senin üstünde bir Peygamber, bir Sıddık ve şehitler

vardır.” diyerek Hz. Ebubekir haricindekilerin şehit olacaklarını mucizevi şekilde haber vermiştir. Hakikaten Hazreti Ebubekir haricindeki diğer 3 halife de şehit edilmişlerdir.

- Peygamber Efendimiz (sav) kızı Hz. Fatıma (rah)'ya kendi vefatını haber verip, vefatından sonra kendi ailesinden herkesten önce onun vefat edip kendisine kavuşacağını haber vermiştir. Bu haber 6 ay sonra aynen söylendiği gibi çıkmıştır.

- Bir gün Peygamber Efendimiz (sav) süt halası Ümmü Haram (rah)'nın evinde uyuyordu. Uykusundan tebessüm ederek uyandı. Rüyasında Müslümanların gemilere binip deniz seferlerine çıkacaklarını gördüğünü anlattı. Ümmü Haram, “Ya Resulallah Allah'a dua edin, ben de onlarla beraber olayım.” dedi. Peygamber Efendimiz de: “Beraber olacaksınız!” buyurdu. Ümmü Haram Efendimizin bu duasının bereketi ile Hazreti Osman'ın hilafeti zamanında, Hazreti Muaviye'nin komutasında tertiplenen Kıbrıs Seferi'ne kocası Ubâde ile birlikte katıldı. Denizi aşip adaya çıktılar. Orada bindiği katırdan düştü ve bu yüzden vefat etti. Kabri halen Kıbrıs'ta en çok ziyaret edilen yerlerdendir.

- Peygamber Efendimiz (sav) bir gün buyurmuştur ki: “Sakif kabilesinden birisi peygamberlik iddiasında bulunacak ve yine o kabileden hunhar bir zalim çıkacaktır.” Aynen dediği gibi peygamberlik iddia eden Muhtar ve yüz binden fazla insanı öldüren meşhur Haccac-ı Zalim, Sakif kabilesinden çıkmıştır.

- Peygamber Efendimiz (sav) İstanbul'un fethi konusunda da şu haberi vermiştir: “İstanbul fethedilecektir. Onu fethedecek olan kumandan ne güzel kumandan ve onun ordusu ne güzel ordudur.” diyerek İstanbul'un fethini ve Fatih Sultan Mehmet'in yüksek bir makamda olduğunu haber vermiştir. Bu olay da dediği gibi aynen tahakkuk etmiştir.

- Peygamber Efendimiz (sav) şöyle buyurmuştur: “Ne vakit gururla yürümeler başladı ve Fars ve Rum kızları hizmet etti; o vakit belânız, fitneniz içinize girecek, harbiniz dahili olacak, şerirleriniz başa geçip hayırlılar ve iyilerinize musallat olacaktır.” Bu haber Emeviler dönemindeki dünyevileşmeyi ve onların şerli liderlerinden bahsetmektedir. Otuz sene sonra dediği gibi ortaya çıkmıştır.

- Peygamber Efendimiz (sav), Hazreti Sureka (ra)'ya Kisra'nın bileziklerini giyeceğini haber vermiştir. Bu haber vermesinden yıllar sonra Hazreti Ömer zamanında İran fethedilmiş ve Kisranın bilezikleri getirilmişti. Hz. Ömer, Sureka'nın kollarına takip “Bu iki bileziği Kisra'dan alıp Sureka'ya giydiren Allah'a hamdolsun” diyerek, Efendimizin yukarıdaki haberini hatırlatmıştır. Peygamber Efendimiz ayrıca Fars Kisra'sının ölümünden sonra artık Kisra gelmeyeceğini haber vermiş ve bu haber de olduğu gibi çıkmıştır.

● Kisra'nın, Efendimizi (sav) esir edip getirmeleri için görevlendirdiği elçiye Efendimiz, Kisra'nın şu an oğlu Perviz tarafından öldürüldüğünü haber vermiştir. Buna önce inanmayan elçi ülkesine dönüp gerçeği gördükten sonra gelerek, Müslüman olmuştur.

● Peygamber Efendimiz (sav) Basra ve Bağdad şehirlerinin kurulacaklarını, Bağdat'a dünyanın hazinelerinin gireceğini, Türkler ve Hazar Denizi etrafındaki milletlerle Arapların savaşacaklarını ve daha sonra o milletlerin çoğunun Müslüman olacaklarını haber vermiştir. “İçinizde Arap olmayan milletlerin çoğalacağı günler yakındır. Onlar sizin gelirlerinizi ve her şeyinizi gözünüz önünde yiyecekler ve ensenize vuracaklar.” diyerek yeni Müslüman olan bu milletin kendi içlerinde onlara hakim olacaklarını haber vermiş ve asırlarca Arapları adaletle idare eden Osmanlı gibi Türk devletlerinin vücuda gelmesi ile verdiği haberin doğruluğu ispat edilmiştir.

● Resulallah (sav), “Bir zaman gelecektir ki, o zaman, ticaret kervanı hiçbir kimsenin himayesine hacet kalmadan Mekke'ye kadar çıkıp gidecektir! Yoksulluğa gelince; sizin biriniz sadakasıyla dolaşp da kendisinden bu sadakayı kabul edecek bir kimseyi bulamayacak hale gelmedikçe kıyamet kopmayacaktır.” buyurmuştur. Hakikaten haber verdikten kısa bir süre sonra bütün Arap Yarımadası Müslümanların himayesine girdi. Ardından Hz. Ömer'in döneminde başlayan fetihlerle İslam toprakları hem genişledi hem de berekete kavuştu. Öyle dönemler oldu ki, Müslümanlar zekatlarını verecek fakir bulamaz hale geldiler.

Yorum ve Eleştirileriniz için: oryanmh@gmail.com

[Ana Sayfa](#) [Yorumlar](#)

